

[Jørgen Gram.]

Potsdam efter Tysklands Kapitulation mellem de samme faa store Statsmænd om de samme Problemer blev Resultatet, at Ruslands og Polens Erstatninger skulde fyldestgøres gennem de Værdier, der forefandt i de af dem besatte Lande, medens de andre Lande maatte komme til Rette om, hvordan og efter hvilken Fordeling disse i den vestlige Del af Tyskland kunde faa størst mulig Erstatning, om muligt parret sammen med Forholdsregler til at umuliggøre Gentagelser af tysk Aggression.

En saadan Enighed opnaaedes ved Konferencen i Paris i November—December, hvor ogsaa Danmark deltog, og hvor de 18 deltagende Lande enstemmigt vedtog en Fordeling af de tyske Værdier, som maatte staa til Raadighed, og de Principper, som skulde lægges til Grund under Udførelsen. Der er saaledes den nøjeste Enighed om det foreliggende Forslag mellem vore frisindede, demokratiske og liberale vestlige allierede og os. Dette maa siges, fordi Forslaget skærer dybt og følger Veje, som man hidtil ikke har betraadt: at den enkelte Borger hæfter indtil sin bare Skjorte for sin Stats Gerninger og disses Virkninger; og ikke alene i selve Moderlandet er dette Tilfældet, men ogsaa uden for Landets Grænser følger denne Forpligtelse Statsborgerskabet. Dette er ikke praktiseret før, men Nazisternes Udnyttelse af deres Undersaatters Bistand til Krigsforberedelser og Krigsførelse uden for deres eget Land skaber med visse Reservationer Berettigelsen af, at tysk Kapital og tyske Statsborgere uden for Tyskland ogsaa maa bære Krigens Følger.

Det maa mane til Effertanke for ethvert Folk, at et Lands Statsborgere, hvor de end bor, i Fremtiden maa med alle Midler gøre deres til, at deres Regering og Folk ikke øver Vold og Uret mod andre Folkeslag — det kan falde tilbage paa dem selv. Tillader man, eller er man endog selv medvirkende til, at en Flok Gangstere paa Folkets Vegne øver Uret og Udaad mod andre, saaledes som Tilfældet var i Tyskland, ja, saa sletter end ikke Galgen for de øverst ansvarlige det skete, men hver enkelt Statsborger, det paagældende Land har, hæfter med sin Ejendom til Bod og Udsoning med alt, hvad han ejer. Statsborgerskabet kobles her sammen med Hjemlandets Forpligtelser. Saaledes har man enstemmigt vedtaget det paa Konferencen i Paris, hvor ogsaa Danmark var med, og denne Vedtagelse er, saa vidt jeg ved, allerede paa nærværende Tidspunkt i Kraft.

Dette er i og for sig imod liberal og demokratisk Tankegang; idet man efter denne ikke kan have noget imod det Kejser Wilhelmske Motto: Mein Feld ist die Welt. Det vilde være i alles Interesse, hvis hele Verden kunde ligge som en aaben Arbejdsmark for alle til en værdifuld Arbejdsindsats for Menneskeheden, men saaledes som Altyskerne og Nazisterne bevidst brugte det nævnte Motto til Erobring og Undertrykkelse af andre Folkeslag, var det for dømmeligt, fordi tyske Undersaatter og tysk Kapital og Virke uden for Tysklands Grænser i ikke ringe Grad derved blev et Led i Muliggørelsen af Verdenskrigen.

Gennem denne dyrekøbte Erfaring er man derfor nu i de allierede Nationer fast besluttet paa, at tysk Infiltration i andre Lande ikke fremtidig maa blive Udgangspunkt for nye Forviklinger og Krige. Danmarks Interesse heri er helt paa Linie med vore allieredes. Naar vort Folk paa Konferencen i Paris har faaet tilkendt en beskeden Part af sit store Tilgodehavende, er dette vel paa Linie med andre Magters forholdsvise Erstatning. Der har jo været Røster fremme herhjemme paa et tidligere Tidspunkt om, at Danmark burde give Afkald paa sine Erstatninger. Jeg synes, at det over for Tyskland vilde give et fejl Billede, hvis vi i Modsetning til alle andre Lande ikke helt og fuldt krævede Voldsmagten til Ansvar og Betaling for sket Uret.

I det foreliggende Lovforslag slaas det nu som Princip fast, at alle Værdier af hvad Art nævnes kan, som tilhører Tyskland og tyske Statsborgere, konfiskeres til Afdrag paa Danmarks Tilgodehavende, idet disse anses for fjendtlig Kapital. Jeg gør her opmærksom paa, at denne Bestemmelse er strengere, end hvad de tyske Statsborgere til Dato har været udsat for i Hjemlandet, bortset naturligvis fra dem, for hvem Brand og Bomber har ødelagt alt. I Tyskland har Borgerne deres Ejendom i Behold endnu, men vi ved naturligvis ikke, hvilke Forpligtelser der vil blive lagt paa deres Skuldre.

Da Danmark ikke har Interesse i at underholde subsistensløse, fjendtlige fremmede Undersaatter — jeg understreger her fjendtlige —, maa Konsekvensen blive, at disse hjemsendes til deres Tyskland snarest muligt. Vil man naa det store Maal, at være ubetinget sikker paa, at hverken Løskapital og Værdier eller Personer huses i vort eller andre Lande, Kræfter, der kan befrygtes at ville lade sig bruge en Gang til tysk Aggression, ja, saa har man altsaa ment denne Konfiskation nødvendig, hvor haard den end maatte synes. Men hvor man kan